

ပဏာမ လော

ပြောပြချင်ပါသည်

အခန်း (၁)

"ထိုင်ပါဦး... ညီမလေး..."

မိန်းကလေးက "မင်းမမ" ရဲ့ ခရီးဦးကြို နေရာချမှုကို ခေါင်းကလေး တစ်ချက် ညိတ်ပြကာ လက်ခံရင်း... စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ အသားလေး ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ။

"ကိုဝင်းဇော်ရေ.. 'တိမ်လွှာ'ဖျော်ရည်ကြော်ငြာဝေါလ်ရှိစာရွက်က လာမဲ့ မန်းဒေးကျရင် အချောပြပါ့မယ်... အဲဒါကို ကျေနပ်ရင် မဂ္ဂဇင်းတွေထဲလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ထည့်ရင်ထည့်.. ဒီဇိုင်းအသစ် ထပ်မထုတ်တော့ဘူးလေ..

မဟုတ်ဘူး.. မထုတ်ပေးချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး... လိုချင်ရင် ထပ်ထုတ်ပေးမယ်... ဝေါလ်ရှိရော၊ မဂ္ဂဇင်းကြော်ငြာပါ တစ်မျိုးတည်းဆိုရင် ပရိသတ်မျက်စိထဲ ပိုစွဲမလားလို့ ပါ... ရတယ်... ကိစ္စမရှိဘူး... ထုတ်ဆိုလည်း ထုတ်ကြည့်ထားပေးမယ်... မန်းဒေးကျမှ ပဲ တစ်လက်စတည်း ကြည့်ကြည့်လိုက်ပေါ့...

ရုပ်ရှင်ရုံတွေမှာ ဆလိုဒ်ကြော်ငြာနဲ့ တီဗီကြော်ငြာအတွက်လည်း စဉ်းစားထားတယ်ဆို... ခုတလော ဒီမှာ အလုပ်နည်းနည်း အားတယ်... လာပြောရင် ပြောထား လိုက်လေ... တစ်လက်စတည်း ပြီးသွားအောင်လို့..."

မင်းမ,က ကိုယ့်စားပွဲရှေ့မှာ မိန်းကလေးကိုလည်း တစ်ချက် လှမ်းပြီးပြထားလိုက်ပါသေးသည်။ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်နှင့် ဆက် ဆံရတယ်ဆိုတာဟာ အလွယ်တကူလေးတော့ဖြင့် မဟုတ်ကြောင်း... သူတို့ စိတ်ကြိုက် ဖြစ်နိုင်တာလေးတွေ လျှောက်ပြောနေရင်းကပင်... အလုပ်သစ်တစ်ခုကိုလည်း မသိမသာ လိုလိုနှင့် မရရအောင်... ဘယ်လို တောင်းယူရတတ်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း... ဒီကလေးမလေး... သဘောပေါက်သွားပုံရလျှင်... မင်းမ,အဖို့ ရှင်းပြပြောဆိုရတာ အနည်းငယ်မျှ သက်သာလည်း နည်းလား...။

ဒါနဲ့ နေပါဦး...။ ဒီကလေးမက မင်းမ,တို့ ရဲ့ "မင်းမမ.. ကြော်ငြာဝန် ဆောင်မှုလုပ်ငန်း" မှ အလုပ်ခေါ်ထားသော... "ကြော်ငြာတာဝန်ခံ" အလုပ်နေရာကို လာလျှောက်တဲ့ ကလေးမလား...။ ဒါမှ မဟုတ်... အင်အားရှိတိုင်း ပေါ်လာနေကြသော... "တီဗီကြော်ငြာ၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဝေါလ်ရှိဇာတ်ပုံကြော်ငြာ ရိုက်ချင်နေကြသည့် မျက်နှာသစ် ကလေးမလေးမျိုးလား...။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...။ မင်းမ,က ဒီမှာ အလုပ်မပြီးပြတ်သေး...။ ဘာ့အတွက်လာလာ.. သူ့မှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စွာနှင့် ထိုင်စောင့်ကို စောင့်ရမည့်တာဝန် ရှိသည် ပဲ...။ အဲ...။ ဒီလောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကလေးကတော့.. ကိုယ့်ကို ထမင်းကျွေး၊ အလုပ်အပ်မည့် လုပ်ငန်းရှင် ပေါက်စနမကလေးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်...။ တစ်ခါက ဒီလိုပဲ ဟန်လုပ်ကောင်းသွားလို့ ... စိတ်မရှည်စွာ ထပြန်တော့မည့် လုပ်ငန်းရှင်ပေါက်စနတစ်ယောက်ကို အတော်ကြီး လိုက်လံချော့မော့လိုက်ရတာကို ပြန်သတိရမိလိုက်စဉ်မှာ တော့... မင်းမ,က အားလုံးအတွက် တစ်ပြေးညီ ပြီးထားရတတ်သော အပြီးကလေးတစ်ခုနှင့်...

"အလုပ်အပ်စရာ ကိစ္စများ လား..."

ကောင်မလေးက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းခါပြပါသည်။ ။ ဒီတော့လည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နှင့်ပင်.. တယ်လီဖုန်းပေါ် အုပ်ပိတ်ထားသည့် လက်ကလေးကို ပြန်ခွာ...၊ အင်မတန်မှ အရစ်ရှည်၊ ဂျီး(ချေး)များ လှသည့် ပုံမှန်ဖောက်သည် ကြီး ကိုဝင်းဇော်နှင့် လျော့ချည်တစ်ခါ၊ တင်းချည်တစ်လှည့်၊ အရေမရ အဖတ်မရ စကားများကို ခပ်များများ လေး ဆက်ပြော။

ကိုဝင်းဇော်နှင့် ဖုန်းပြောပြီးသွားသောအခါမှာ တော့... မင်းမ,က ဒီကနေ့ ချပေးရမည့် အော့(ဖ)ဆက်ဖလင်ရွက်များကို တရွမ်းရွမ်းနှင့် ခပ်ရှမ်းရှမ်း ကြည့်နေရင်းက.. "ကဲ... ညီမလေး.. ပြောပါ" ဟု စကားလမ်းကြောင်း စပေးလိုက်ပါသည်။ ။ မသိမသာ အကဲခတ်ထားရသလောက်ကတော့ ဒီကလေးမလေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အချိန်တွေကို အလကားကြီး သက်သက်ဖြုန်းရာ ရောက်သွားနိုင်သည့် ကလေးမျိုးတော့ ဟုတ်ပုံမရပါ...။

"ကြော်ငြာ တာဝန်ခံ" နေရာဆိုရင်လည်း .. "ထုံလအ၊ တုံး၊ ပျင်း၊ ဖျင်း" နေတဲ့ ပုံ တစ်စက်မှ မထွက်တဲ့ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မှ သာ လုပ်ငန်းရှင်များ စိတ်ကြိုက်တွေ့နိုင်ပြီး.. ကိုယ့်အလုပ်အတွက် ထိထိရောက်ရောက် ရှိနိုင်မည်။ ဒါမှ မဟုတ်.. ကြော်ငြာရိုက်ချင်တဲ့ ဝါသနာရှင်ကလေးပါ ဆိုရင်လည်း ... ဒီလိုရုပ်မျိုးလေးဆိုရင်... လုပ်ရဲကိုင်ရဲနဲ့ တတ်လွယ် သိလွယ်စိတ်ပါရှိပါက... "မျက်နှာသစ်ပေမဲ့ သုံးကြည့်ပါဦး..." ရယ်လို့ ... လုပ်ငန်းရှင်တွေကို တိုက်တွန်းပြောဆို ကြည့်ရမဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်အတွက် မျက်နှာမငယ်ရဘူးပေါ့...။

တချို့ကလေးတွေကျတော့... ရုပ်ကလည်း ဘာမှ မဟုတ်...၊ တစ်စက်ကလေးမှ လည်း မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ ... "ဝါသနာ" ဆိုတာတ

စံခုကိုပဲ ပါးစပ်က တတွင် တွင် ထုတ်ဖော်တတ်ကြကာ... "ကောင်းပါပြီ ... အကြောင်းကြားပါ့မယ်" ဘာညာလဲ အချို့သတ်လွှတ်လို့ မရ...။ ခုချက်ချင်းပဲ သူတို့ ဝါသနာကို မထုတ်ပေးလျှင် မဖြစ်တော့မလောက်... မင်းမ,တို့ ရဲ့ အချိန်တွေကို အားမနာ... ပါးမနာကြီးဘဲ ဖြုန်းပစ်တတ်ကြသေးတာ...။

ဒီကလေးမလေးကိုတော့... "ကြော်ငြာတာဝန်ခံ" အလုပ်နေရာကို လာလျှောက်တဲ့ သူ ဆိုရင်တောင်... ဝေါလ်ရှိဖြစ်ဖြစ်... ပြက္ခဒိန်မဂ္ဂဇင်းကြော်ငြာပဲဖြစ်ဖြစ်... "စတေ(လ်)ပုံလေးလောက်တော့ ရိုက်ကြည့်ပါလား" လို့ ပင် ဆွယ်တရားဟောပြီး... သုံးကြည့်ချင်လာမိသည် အထိ... မင်းမ,က သူ့ရုပ်ကလေးကို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေမိတော့သည် ...။

"မမင်းမမနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ... အလုပ်ချိန်ကြီးအတွင်းမှာ .. အလုပ်နေရာကို လာရတာတော့ အရမ်းအားနာတယ်.. အခု အလုပ်တွေရှုပ်နေလိုက်တာ တွေ့ရတော့ ပိုတောင် အားနာပြီး.. ဘယ်ကဘယ်လို.. ဘာကိုစပြောရမယ်မှန်းတောင်မှ မသိတော့ဘူး...

အလုပ်ထဲကိုပဲ လာလိုက်ရတာက... ဘယ်မှာ နေတယ်မှန်း အိမ်လိပ်စာ အတိအကျကို မသိလို့ ပါ... အလုပ်လိပ်စာကတော့.. ရန်ကုန်လမ်းညွှန်စာအုပ် လှန်ရှာလိုက်လို့ ရတယ်လေ... ဒီလိုလုပ်လို့ ရမလားဟင်... ကျွန်မလေ... အိမ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကလေးများ တဆိတ်လောက် သိခွင့်ရှိမလား.. ကျွန်မကို ဘယ်တော့လောက် အချိန်ပေးနိုင်မယ် ဆိုတာလေး.. ဖုန်းနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ချိန်းလို့ ရနိုင်မလား..."

ဟင်... တစ်မျိုးပဲ...။

မင်းမ,က မိန်းကလေးကို အထူးတဆန်းပဲ စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်

။ အလုပ်ရှင်လည်း မဟုတ်...၊ အလုပ်လာလျှောက်တဲ့ သူလည်း မဟုတ်ဘူး ...၊ ဝါသနာရှင်လည်း မဟုတ်ဘူး ..။ မင်းမ၊နဲ့ စကားပြောချင်သူပါ ...တဲ့ ...။ ဘာလဲ...။ အထူးတဆန်း...။ သို့သော်... တစ်ခါတလေကျ... တကယ့်ဝါသနာရှင်ကလေးများ ဟာ စိတ်ချထားလို့ ရတာမဟုတ်...။ အဲဒီလို ခပ်ဆန်းဆန်းပုံစံနှင့် လှည့်ဝင်ပြီး အိမ်အထိ လိုက်ကပ်တွယ်၍ကျနေဦးမယ် ဆိုရင်တော့ .. မင်းမ၊မှာ ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေပါ ပျောက်ဆုံးရချည့်...။ သေချာမှ ဖြစ်မည်...။

"ကြော်ငြာကိစ္စတွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးနော်..."

ကောင်မလေးမျက်နှာ တစ်မျိုးကလေး ဖြစ်သွားလျှင် မင်းမမက... "တို့ က ညီမလေးကို ကြော်ငြာသရုပ်ဆောင်လုပ်ချင်တဲ့ ဝါသနာရှင်ကလေးလို့ ပဲ ထင်ပြီး.. ကျိတ်သဘောကျနေတာ..." ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

။

"မဟုတ်ပါဘူး.. ကြော်ငြာအလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သက်သက်မို့.. မမင်းမမကို ပိုပြီးအားနာရတာ..."

"ညီမလေးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ..."

အတော်ကြီး စိတ်ဝင်စားသွားရသဖြင့်... မင်းမ၊ က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု မြန်မြန်ချလိုက်ကာ... ကိုယ့်ရဲ့ ဒီကနေ့အလုပ်ချိန်ဇယား (Schedule) ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည် ။ ဒီအော့(ဖ်)ဆက်ဖလင်တွေကိစ္စ ရှိသည် ။ အရေးမကြီး...။ မင်းမမရဲ့ လက်ထောက်မိန်းကလေး နီလာ့ကို ပေးလိုက်လို့ ဖြစ်သည် ။ နေ့လယ် တစ်နာရီကျ... အကယ်ဒမီမမကို ကီလို (၆) ရိုက်ကွင်းထိ လိုက်ပြီး... ကြော်ငြာရိုက်ရက်ကိစ္စ ပြန်ညှိဖို့ ရှိသည် ။ အဲဒီကအပြန် (---) မဂ္ဂဇင်းတိုက်လှည့်ဝင်ပြီး... ကြော်ငြာဓာတ်ပုံကိစ္စတစ်ခုအတွက်... အဆုံးအဖြတ်ပေးစရာကလေးလည်း ရှိနေသည် ။

အဲဒါကိုလည်း ဒီက မောင်ရဲလင်းကလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်... အဆုံးအဖြတ်တစ်ခု အပြီးသတ်ပေးပြီး လွှတ်လိုက်လို့ ရသည် ဆိုရင်တောင်... (--)
ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ... pamphlet (လက်ကမ်းစာစောင်) တွေ ရိုက်ဖို့ ကိစ္စကို ... ဒီပြင်လူတွေဆီ ရောက်မသွားစေဘဲ... မင်းမတို့ ပဲ ဒီနှစ်လည်း ထပ်ရ၊ရလေအောင်... သွာပြန်ညှိဖို့ ကိစ္စက ရှိနေသေးသည် လေ...။

အတိအကျဆိုရရင်တော့... နေ့လယ် (၁)နာရီမှ စကာ.. နောက်ပိုင်း ဘယ်အချိန်မှာ အပြီးသတ်မည် မသိနိုင်တော့ဘဲ ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန်နီးပါး မျှပင်... မင်းမအဖို့ မအားတော့ပါ...။ သို့သော်...
"ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ" ဆိုသည့် မိန်းကလေးရဲ့ စကားအသွားအလာက မင်းမမကို သိပ်ကြီးစိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေစေပါပြီ။

ခုအချိန်ကစပြီး နေ့လယ် (၁) နာရီအထိလည်း ... အားတယ်ရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့နော်...။ ကြော်ငြာတွေ ထွက်ရိုက်တတ်ကြသည့် ဓာတ်ပုံအဖွဲ့၊ တီဗီကင်မရာမင်းအဖွဲ့၊ စက်အဖွဲ့တွေကလွဲရင် ... ရုံးအဖွဲ့ဝင်သီးသန့်ရယ်လို့ နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ပိုင်းလောက်သာရှိသည့် အလုပ်ထဲမှာ ... အလုပ်ရှင် "ဒေါ်မင်းမမ" သည် ... ဟိုနေရာလည်း ပါရ၊ ဒီနေရာလည်း ကိုယ်ပဲ...။ တကယ့်ကို လက်တိုလက်တောင်း ရုံးလုလင်ပြာတာ ဟိုပြေးဒီပြေး.. အဆင့်မှ သည် ... စာရေးလည်း ကိုယ်...၊ အရာရှိတာဝန်ခံဆိုလည်း ကိုယ်၊ လူကြီးလည်း ကိုယ်...။

ဒါပေမဲ့.. အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ.. ဝင်ပါလုပ်ဆောင်နေလို့ လည်း ရ...၊ လုံးဝပစ်ထားလိုက်လို့ လည်း ရသည် လေ...။ ပစ်ထားလိုက်ရုံပေါ့...
။

"ခုချိန်ကစပြီး နေ့လယ် ဆယ့်နာရီခွဲလောက်ထိ... တို့ အားတယ်လို့ ဆိုရင်လည်း ရနိုင်ပါတယ်..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. ကျွန်မ ဒီမှာ ပဲ ပြောလို့ ရမလား.."

စိတ်ဝင်စားမှုတွေ လွန်ကဲသွားလိုက်တာ... ကိုယ့်အတွက် မနက်စာ ထမင်းစားချိန်ကိုတောင် သီးသန့်မချန်မိလိုက်သလို ဖြစ်နေပြီမို့... မင်းမမက "ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဆိုရင်ကော ဖြစ်နိုင်မလား" ဟု ပြန်မေးလိုက်ရပါသည်။ ။

မိန်းကလေးက... "ကျွန်မပဲ ကျွေးပါရစေ" တဲ့ ...။ အိုကေလေ.. ဒါ ဖြစ်သင့်တာပေါ့...။ ကိုယ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုပေမဲ့... တကယ်က သူကသာ ပြောချင်သူ.. သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ...။ ဒီတော့ သူကျွေးမယ်ဆိုတာကသာ ပိုပြီး သင့်လျော်တာပေါ့...။ ဝါသနာရှင် သူငယ်လေး၊ သူငယ်မလေးတွေဆီမှ ဆိုလျှင် ဘယ်သောအခါမှ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်မခံ၊ ကပ်မစားတတ်သော မင်းမမက ဒီတစ်ခါမှာ တော့ လွယ်လွယ်ပင် ခေါင်းညိတ် သဘောတူဖြစ်လိုက်ကာ.. မိန်းကလေးနှင့် မင်းမမတို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ကြပါတော့သည်။ ။

"ကျွန်မက... ‘ဒေါက်တာဒေဝါ’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်တာပါ မမ"

အစားအသောက် အမည်စာရင်း (Menu) စာရွက်ကြီး လက်ထဲကိုင်ထားမိပြီဖြစ်သော မင်းမမခမျာ... ခုချိန်ကျမှ တော့ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ခံပြီးမှုကို... ပြန်ဖျက်ချင်လို့ လည်း မရတော့ပြီ...။ "ဒိတ်" ခနဲ တုန်လှုပ်သွားမိသော ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပဲ အမြန်ဆုံးပြန်ပြီး ထိန်းသိမ်းတည်ငြိမ်ယူလိုက်ရပါသည်။ ။

ဒေဝါ...။ ဪ... ဒေဝါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ... ဒီလိုမိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက်ယောက်ကို.. လက်ခံစကားပြောရမည့်အချိန်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီလား...။ ဪ... ဪ...။ အေးပေါ့လေ... ဒါဖြစ်လာနိုင်ချေရှိတဲ့ ... ကြိုတင်မျှော်တွေးကာ လက်ခံထားပြီးဖြစ်ရမဲ့... အခြေ

အနေမျိုးပဲ...။ အင်းပေါ့...။

ဒေဝါနဲ့ ပတ်သက်နေတာပါဆိုမှ ...၊ မြင်ဖူးပြီးသား ရုပ်ရည်ကလေးကို မင်းမမက.. စိတ်ဝင်တစားကြီး ပြန်အကဲခတ်လိုက်မိပြန်ပါသည် ။
ဪ.. အတော်ကလေးကို သာယာနာပျော်ဖွယ်ဖြစ်ကာ.. စွဲလမ်းစိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ၊ ငြိတွယ်နှစ်လိုလောက်ဖွယ်ရာ၊ "သင့်မသင့်...၊ ကောင်းမကောင်း၊ တော်မတော်" ဆိုတာတွေထက်.. ကိုယ့်ရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခု သက်သက်ကိုပဲ ဦးစားပေးရှေ့တန်းတင်ချင်ဖွယ်ရာ ရုပ်ရည်ကလေးမျိုးနဲ့ ပဲကိုး.. နော်...။

နေပါဦး...။ "သင့်မသင့်၊ ကောင်းမကောင်း၊ တော်မတော်" ဆိုတာကြီးကလည်း ဒီနေရာမှာ ထည့်တွေးနေစရာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဘာကများ မသင့်၊ မကောင်း၊ မတော်ရဦးမှာ လဲ...။ အို.. ဘာမှ မဆိုင်ဘူး...။

"ကျွန်မနာမည်က... ‘သက်ကလေး’ ပါ..."

အင်း.. နာမည်လေးကလည်း ချစ်စရာလေး...။ မိန်းကလေးက ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် ထုတ်ဖော်မိတ်ဆက်လို့ ပြီးသွားသည် နှင့် ရှေ့ဆက်ရတော့မည့် စကားအတွက်ကို.. တွန့်ဆုတ်၊ ကသိကအောက်ဖြစ်၊ အနေရခက်နေပုံ ရှိလေသည် ။

မင်းမရဲ့ လက်ထဲမှာ တန်းလန်းကြီး ကိုင်ထားမိဆဲ Menu စာရွက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြန်တောင်းယူ...၊ စားပွဲထိုးကလေးနှင့် အပြန်အလှန်တွေ တိုင်ပင်...။ တစ်ခုပြီးတစ်ခုမှာ လိုက်၊ ပြန်ဖျက်လိုက်၊ မပြီးနိုင်တော့လောက်အောင် အလုပ်တွေ ရှာရှုပ်နေပြီးမှ ... နောက်ဆုံးတစ်ချိန်မှာတော့... အလုပ်ရှာ အချိန်ဆွဲနေချင်မှုကို... သူ့ဘာသာပဲ မပြီးချင် ပြီးချင် နှင့် ပြီးလိုက်ရပုံရှိသည် ။

"ဒေါဝါရဲ့ မိန်းကလေးများ လား..."

သူ အစရ ခက်နေသည့် စကားစကို မင်းမ,ကပဲ ပြန်ကောက်ယူ ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။ မိန်းကလေးက မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်နှင့်...

"ဟုတ်ပါတယ်.. အဲဒါ..."

"ညီမလေးက တို့ ကို ဘာများ ပြောချင်လို့ လဲကွယ်..."

"သက်နဲ့ ဒေါဝါနဲ့ မေတ္တာမျှပြီးကြတော့မှ သူ့အကြောင်းတွေကို... သူ့ဆီကမဟုတ်ဘဲ.. ဟိုက.. ဒီကနေ သက် သိလာရပါတယ်.. အဲဒါတွေကို... ဘာမှ မဖြစ်ကြသေးခင်.. ဟိုးအစောကြီးကတည်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မပြောပြခဲ့တဲ့ အတွက်.. ပထမတော့ သူ့ကို သက် အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားမိတယ်.."

မင်းမ,က မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် စုံပင့်ကာ.. ဘာကိုမှ မရည်ရွယ်ဘဲ ခေါင်းကလေးတစ်ချက် ညိတ်ပြမိပြီး... သက်ပြင်းတစ်ခုလည်း အသာခိုးချလိုက်သည်။ ။ နားလည်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်...၊ အတော်ကြီး ခံစားသွားရရှာမယ်...။ တို့ စာနာမိပါတယ်...။

"ပေါ်တင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖွင့်မေးချပစ်လိုက်တော့မှ ပဲ ပိုဆိုးသွားတော့တယ်.. သက်အတွက်လုံးဝရှေ့(ခ)ပဲ မမရယ်... နားလည်မလားတော့ မသိဘူး... ဒါကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ.. သက်လေ.. သက်...သက်... ဘယ်လို လက်ခံလိုက်ရမှာ လဲ... အဲဒါကြီးက တကယ်ပဲလား... မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ကော.. ဘယ်လိုလဲ... အို... သက် အရမ်းခေါင်းရှုပ်တယ်... စိတ်ညစ်လိုက်တာ... နောက်ဆုံးတော့ သူက ‘မင်းမမ’ ဆိုတဲ့ မမနာမည်တစ်ခုကို ဖွင့်ပြောပြတယ်..."

"သူက တို့ ဆီကို သွားပါလို့ လွှတ်တာလား..."

"အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး လား မသိဘူး... အဲဒါကြောင့် နာမည် တစ်ခုပဲပြောပြီး ကျန်တာ ဘာမှ ထပ်မပြောပြတော့ သက်ဘာသာ အား လုံးကို လိုက်စုံစမ်းပြီး ခုမှ လာတွေ့နိုင်တာပေါ့... မမအနေနဲ့ သက်ကို နားလည်ပေးပါ.. မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဆိုရင်..."

စကားမဆက်နိုင်ဘဲ... "တရှူးရှူး" နှင့် အသက်ရှူသံကြီးတွေသာ ပြင်းထန်နေတော့သည့် သက်ကလေးကို ကြည့်ကာ... မင်းမမက... "တို့ နားလည်ပါတယ်ကွယ်.. နားလည်တာပေါ့.. ဘာမှ ကြိုမသိခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ... ဒီလိုချည်းသာ ရှိကြမှာ ပါပဲ..." ဟု မြန်မြန် ဝင်ပြောပေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ကြားရတဲ့ သတင်းတွေကတော့ အဘက်ဘက်က အစုံစုံပဲ.. ဘာကို ကွက်ယုံရမလဲဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ မမှန်းဆနိုင်တော့လို့ ပါ မမရယ် ... သက်ကို နားလည်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ... မမဆီက အဖြေစကားတွေကိုပဲ... အစစအရာရာအတွက် အမှန်အကန်တွေအဖြစ် သက် ယုံကြည်လက်ခံခွင့် ရှိပါရစေ..."

"စကားပြောလေးတော့ လိမ္မာကျွမ်းကျင်သားပဲ..." ဟု ... စိတ်မကောင်း လက်မကောင်း ကြားကပင်... မင်းမမက ပြုံးချင်သွားရသည်။ ။

"ကောင်းပါပြီကွယ်..."

"ဒီလိုဆိုရင်... မမနဲ့ ဒေဝါနဲ့ က..."

"ဒေဝါက တို့ ရဲ့ မတ်ပါ.. အေးလေ.. ‘မတ်ဟောင်း’... အယ်.. ဒီလိုကြီးကလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ.. ဟိုးအရင်က.. တစ်ချိန်က မတ်တော်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့..."

"မတ် ဆိုတော့.. မမခင်ပွန်းရဲ့ ညီတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"တို့ ညီမလေးရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်းပါ..."

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော်... တကယ့်ကို တိကျချင်စိတ် သက်သက်နဲ့ ပါ.. မမရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်းတော့..."

"အို.. မဟုတ်တာ.. တို့ ညီမလေးက 'လင်းမြမြ' တဲ့ .. မရှိတော့ပါဘူး.. ဆုံးသွားပါပြီ..."

"ဒါဖြင့် ဒေဝါက တစ်ခုလပ်တော့ မဟုတ်ဘူး .. မုဆိုးဖိုပေါ့နော်..."

"အေးပေါ့ကွယ်.. လင်းမြကလည်း ဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုတော့..."

"ဒါဖြင့်.. မမကတော့.. အိမ်ထောင်မရှိဘူးပေါ့နော်..."

"ဟင်း ဟင်း ဟင်း.. အပျိုလူလွတ်.. အေးလေ.. အပျိုကြီးပေါ့ကွယ်..."

"ဒါဖြင့်... မမနဲ့ နေ,နေတဲ့ ကလေးလေးက..."

"အဲဒါ လင်းမြနဲ့ ဒေဝါတို့ ရဲ့ သားကလေးပါ.. လင်းမြ ဆုံးသွားတော့ ... တို့ ပဲ ခေါ်မွေးထားလိုက်တော့တာ..."

စက်သေနတ်တစ်လက် ပစ်ချထည့်လိုက်သလိုမျိုး.. အဆက်မပြတ် တရစပ်.. မနားတမ်း မေးခွန်းတွေ ထုတ်လိုက်အပြီးမှာ .. သက်ကလေး က "ဂျူး" ခနဲ စိတ်ပင်ပန်း ညှိုးချုံးသွားပုံကြီးနှင့်...

"ဒါဆို သူက တကယ်ပဲ.. ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့နော်... ဒါ... အမှန်ပဲပေါ့နော်..."

"ဒါပေါ့ ညီမလေးရယ်.. လူဆိုတာက တစ်ယောက်တည်း ရှင်သန် လာလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ... ဆွေမျိုးညာတိ၊ မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်း... တစ်ပြိုင်နက်နဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ထိတွေ့ဆက်ဆံ ကြီးပြင်းခဲ့ကြရ

တာပဲ... ဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့ အဖြစ်အပျက် အခြေအနေ တစ်ခုတိုင်းမှာ ... အမှန်အတိုင်း.. သိမြင်ကြုံတွေ့ထားကြတဲ့ သူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ ရှိနေကြတာ.. အမှန်က အမှန်ပဲပေါ့... မသိနိုင်ချိန်ဆိုတာ ရှိရင်လည်း ခဏပေါ့..."

"ဒါပေမဲ့ သူကတော့.. အမှန်အတိုင်း ဝန်မခံခဲ့တာ... ဖုံးကွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး လို့ ချည်း ဖြစ်နေတယ်.. သူကလေ.. သူက"

မင်းမ,က သက်ကလေးရဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို အသာလေး လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

"တို့ ညီမလေး လင်းမြလည်း အတော်ကံဆိုးပါတယ်... တို့ ရဲ့ တူကလေး ‘တို့တီ’ ဟာလည်း ကံဆိုးမှုကိုမှ ကြုံတဲ့ ကလေးလေးပါပဲ... ဒါပေမဲ့ တို့ အမြင်တော့ ဒေဝါရဲ့ အဖြစ်က အဆိုးဆုံးလို့ များ ဆိုရမလားပဲ... ဒါမှ မဟုတ်.. အဆိုးထဲက အကောင်းများ လား..."

"သူက အဲဒီအဖြစ်အပျက် အခြေအနေမှန်ကြီးကို မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောနေပါလား မမရဲ့ .. သူ ဘာမှ မသိဘူးတဲ့ .. လုံးဝ မဟုတ်ဘူး လို့ ကို ဇွတ်မျက်စိမှိတ် ငြင်းခုံတာနော်..."

"ညီမရယ်.. ဆန်းကြယ်မှုဆိုတာတွေဟာ လောကကြီးထဲမှာ တကယ်ပဲ ရှိကိုရှိနေခဲ့ကြတာပါ.. သူတို့ သားအမိ သားအဖသုံးယောက်ရဲ့ ကား Accident (မတော်မဆမှုမှာ ... လင်းမြက ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်.. ဒေဝါနဲ့ တို့တီက အသက်ရှင်ကျန်ရစ်တယ်.. ဒါပေမဲ့ တို့တီလေးတစ်ယောက်ပဲ လုံးဝပကတိ လူကောင်း...၊ ဒေဝါကတော့လေ.. ဘယ်လိုခေါ်မလဲ.. သူ အားလုံးကို ဘာမှ မသိတော့ဘူး"

"အဲဒါကြီးကိုလည်း သက်.. အခု.. တစ်နေရာက ကြားခဲ့ရပြီးပါပြီ.. ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ‘ဒေဝါ’ ဆရာဝန်ဘွဲ့ရ ဒေါက်တာတစ်ယောက်ပဲ ဆို

တာတို့ ...၊ သူ့အမေ၊ သူ့ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းအားလုံး တစ်ယောက်မကျန်ကိုကျတော့ သိနေတယ် လေ.."

"အဲဒါကြောင့် ဆန်းကြယ်တယ်လို့ တို့ ပြောခဲ့တာ... ကားတိုက်မှုပြီး တော့ ဒေဝါဟာ.. ဆေးရုံပေါ်မှာ သတိလစ်မေ့မျောနေတဲ့ အချိန်ကချည်း ပဲ တစ်လကျော်... နှစ်လလောက် ကြာတယ်.. စုစုပေါင်း ဆေးရုံပေါ်မှာ နေခဲ့ရတာကတော့ ငါးလလောက်ကို ရှိမလားပဲ.. နောက်ဆုံးမှာ တော့.. ဆေးရုံပေါ်ကနေ လူကောင်းပကတိဘဝနဲ့ ပြန်ဆင်းလာနိုင်ခဲ့ပါတယ်.. ကံတရားနဲ့ ဘုရားတရား ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ပဲပေါ့နော်.. ဒါပေမဲ့ ညီမ ရယ်.. လူကောင်းပကတိလို့ ပြောရမှာ ကလည်း ခပ်ခက်ခက်ကြီးရယ်... "

သက်ကလေးက မင်းမမကို မမှီတ်မသုန် ပြူးပြူးကြီး စိုက်ကြည့်နေ ပါသည်။ ။

"ဆေးရုံမှာ တက်နေပြီး ဆေးဆက်ကုနေဖို့ မလိုအပ်တော့တဲ့ အတွက်သာ ဆေးရုံကဆင်းပြီး အိမ်ပြန်လာခွင့်ရခဲ့တာ... ဒေဝါရဲ့ အဖြစ်ဆန်း က သူဆရာဝန်ဘွဲ့ရခဲ့တဲ့ နေ့.. ဘွဲ့တက်ယူခဲ့တဲ့ နေ့အထိလောက်ကိုပဲ သူ့ အကြောင်းသူ မှတ်မိတော့တယ်တဲ့ .. ဘွဲ့ယူပြီး နောက်တစ်နေ့ကစပြီး ဆေးရုံမတက်ရခင်အချိန်အထိ.. ကားတိုက်မှုဖြစ်ခဲ့တဲ့ နေ့အထိ အပိုင်း အခြားကာလကြီးတစ်ခုလုံးကို သူလုံးဝကို မမှတ်မိတော့တာ..."

"သူ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာက..."

"ဘွဲ့ရပြီးနောက်ပိုင်းမှ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေ.. ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမဟာ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် အလုပ်လုပ်နေတုန်းက လင်းမြနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြတာ.."

သက်ကလေးထံမှ ဘာသံမှ ဆက်ထွက်မလာတော့ဘဲ ငူငူကြီးသာ ထိုင်နေပါတော့သည်။ ။ မင်းမမကပဲ အားပေးမှုဆန်သော အပြုံးလေးတစ်ခုနှင့်အတူ...

"အလွယ်တကူလေး လက်သင့်ခံလိုက်ဖို့ တော့ အင်မတန် ခဲယဉ်းမဲ့ ကိစ္စမျိုးပဲ... ဒေဝါရဲ့ အမေရော.. တို့ နဲ့ တွဲတီရော.. အဲဒီလိုပဲ ခံစားဖူးခဲ့ကြတာပါ.. အတော်ကြီး ခါးခါးသီးသီး နိုင်ခဲ့ကြဖူးတာပေါ့.. နောက်ဆုံးတော့.. ဒီလိုပဲ ကြိတ်မှိတ်နားလည်ပြီး လက်သင့်ခံလိုက်ရပါတယ်.. ဒါ.. ဆေးကုယူလို့ လည်း ရချင်မှ ရနိုင်မဲ့ကိစ္စ.. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ.. အဆိုးထဲက အကောင်းပေါ့.. သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူဆိုတာမျိုး မသိနိုင်တော့လောက်အောင် အားလုံး မေ့သွားတာမျိုးကြီးအထိ ဖြစ်မသွားခဲ့တာကပဲ.. ဘုရားမတာပေါ့..."

ဘာမှ ဆက်ပြောနေချင်စိတ် ရှိတော့ဟန်မတူ.. သို့သော်.. ဆက်လက်ပြီး ငူငူငိုငိုငိုကြီးနှင့်သာ အချိန်တွေအများကြီး ထိုင်ဖြုန်းပစ်လိုက်ချင်တော့ဟန် ဖြစ်နေသည့်.. သက်ကလေးကို မင်းမမက.. "ကဲ" ဟု တပ်လှန့်သောအသံနှင့် အတွေးကမ္ဘာထဲမှ လှုပ်နှိုးပစ်လိုက်ပါသည်။ ။

"တို့ ဆီ အချိန်မရွေး.. ထပ်ဆက်သွယ် မေးမြန်းစုံစမ်းနိုင်ပါတယ်.. တို့ ရဲ့ မတ်တော်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ သူ့ဘက်က လုံးဝမသိရှိ အသိအမှတ်မပြုပေမဲ့ တို့ ရဲ့ မောင်သဘောပဲပေါ့နော်.. သက်ကလေးကတော့ တို့ ရဲ့ ညီမလေး တော်လာနိုင်တဲ့ သူပေါ့.. ဒီမှာ တို့ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပါ... မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စမျိုးမဆိုပေါ့နော်.. ညီမလေးအတွက် တို့ အမြဲတမ်း ခါးဖွင့်ထားပါမယ်..."

ထိုနေ့က နှစ်ဦးသား တို့ ထိဆွရုံ ဆွထားကြသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ အတွက်.. စိတ်နဲ့ လူနဲ့ ပိုကပ်နေခဲ့သော မင်းမမကပဲ တာဝန်ယူ

ငွေထုတ်ရှင်းပေးခဲ့ရပါသည်။ ။

*****

မေမေက မင်းမ,ကို တွေ့တွေ့လိုက်ချင်းပင်... ဝမ်းသာအားရနှင့် အိမ်ပေါ်မှ ခြံထဲသို့ပင် ပြေးဆင်းချလာခဲ့ကာ..

"အမယ်လေး.. သမီးကြီး... မရောက်တာကြာပြီ... နေနိုင်လိုက်တာ... မြေးလေးရော... ကျုပ်မြေးလေး..."

"မပါခဲ့ဘူး မေမေ.. အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဒီဘက်နား လာစရာရှိနေလို့... သူပါ,ပါရင် တစ်တန်းတန်း ဖြစ်နေမှာ စိုးတာနဲ့ ..."

"တစ်တန်းတန်း ဖြစ်မှာ စိုးရင်.. သူ့ကို ဒီအိမ်အရင်ဝင်ချ.. ပြီးရင် အလုပ်ရှိရာသွား... အပြန်ကျမှ သူ့ဝင်ခေါ်ရင်း သမီးပါ ဒီမှာ ပဲ ထမင်းလေး ဘာလေးစား... လုပ်လို့ ရပါတယ် သမီးကြီးရယ်... မင်းမမက မေမေ့ကို သိပ်စိမ်းသွားတာပဲ... မေမေ စိတ်မကောင်းဘူး"

မျက်ရည်လေး ဝဲစို့ လာပြီဖြစ်သော "ဒေါ်ခင်ခင်လေး" ကို မင်းမ,က ခပ်ကျပ်ကျပ်ကလေး ကျုံးဖက်ပစ်လိုက်ပါသည် ။ မင်းမ,လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး မေမေရယ်...။ မေမေ စိတ်ထိခိုက်ရအောင် မင်းမ,က မရည်ရွယ်ချင်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့... ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ နုနယ်အရောင်ပြောင်းလွယ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေး တစ်ခုအတွက်ကို မင်းမ,တို့ ပိုပြီးဂရုစိုက် သတိထားရမယ်လေ...။

သူ့ကို သားတစ်ယောက်ရယ်လို့ လုံးဝမမှတ်မိ၊ အသိအမှတ်မပြုတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်နဲ့ ခဏ၊ ခဏ ထိတွေ့မှုပေး ဆက်ဆံနေစေရင် အကြိမ်အရေအတွက်တွေ များ လာတာနဲ့ အမျှ ကလေးစိတ်မှာ စိတ်ဒဏ်ရာ

တွေ အချက်ပေါင်းများစွာ ရလာစေနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ လုံးဝ ပေးမ
တွေ့တော့ဘဲ ခွဲထားလိုက်တာကမှ တစ်ကြိမ်လောက် ထိခိုက်ခံစားလို
က်ရပြီးရင် ပြီးပြတ်သွားနိုင်ဖို့ ပိုများ တယ်လေ...။

ညီမလေးရဲ့ ယောက္ခမလောင်းဖြစ်သော ဒေါ်ခင်ခင်လေးမှာ ... ညီမ
လေးရဲ့ ယောက္ခမအဖြစ် မတော်စပ်ရခင်ကတည်းက.. မင်းမ,တို့ ညီအစ်
မနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲ ရှိပြီးဖြစ်သော... မင်းမ,တို့ မေမေရဲ့ သူငယ်ချင်း
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေပေရာ...၊ ဟိုးကတည်းက သူ့အလိုကျ "မေမေ"
ခေါ်စေတာ နှုတ်ကျိုးနေခဲ့ပြီးသား...။ ကိုယ့်မိခင်ရင်းကလည်း
မရှိတော့ပြီမို့.. ကိုယ်ချစ်ခင်နှစ်လိုရသည့် အမေအရွယ် မိန်းမကြီးတစ်
ယောက်ကို "မေမေ" ဟု ခေါ်ခွင့်ရနေတာကိုပဲ နှုတ်က ချုံမြိန်နေခဲ့ပြီး
သား...။

ဒေါ်ခင်ခင်လေး ကိုယ်၌ ကလည်း .. ငယ်ကတည်းက ကွဲသွားခဲ့သော
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် သမီးများကို.. သူငယ်ချင်းဆုံးပြီးကာမှ ပြန်ဆုံခဲ့ရ
တာရယ်..၊ နဂိုတည်းက သားတစ်ယောက်ပဲ မွေးထားပြီး သမီးရူး ဖြစ်
နေသူဖြစ်တာရယ်..၊ ပြီးကျတော့ ပြန်ဆုံတွေ့လိုက်ကြရပြီးချိန်မှ စကာ
... ကိုယ့်ဘက်က လူကြီးသူမရယ်လို့ စောင့်ရှောက်ကူညီရတာမျိုး လုံးဝ
မရှိခဲ့ရဘဲ... မင်းမ,တို့ ညီအစ်မတွေကသာ တောက်လျှောက်... တစ်ချိန်
လုံး အစစအရာရာ ကူညီအလိုက်သိပေး နေခဲ့တာရယ်နှင့်.. သူ့ခမျာမှာ
... မင်းမနှင့် လင်းမြမြဆိုလျှင်... သူ့သားအရင်း ဒေါ်နုနုတို့ပင် တ
ဖူးဖူးမှုတ်ကာ ချစ်ခင်ရှာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည် ။

"မေမေ တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်... မေမေအိမ်ကို မင်းမ, ကားလွှတ်ပေး
လိုက်ပါ့မယ်... မေမေ.. မင်းမ,တို့ အိမ်မှာ ပဲ လာတွေ့လိုက်ပေါ့..."

သနားလွန်းလို့ သာ ပြောလိုက်ရတာ.. တကယ့်စိတ်ရင်းအတိုင်းဆိုရ

င် အဲဒီလိုလည်း သိပ်မလုပ်ပေးချင်လှပါ။ ဘွားအေဖြစ်သူချည်းပဲ အိမ်
ရောက် လာပြီး.. သူတွေ့ချင်မည့် အဖေဖြစ်သူကတော့ ပါမလာခဲ့ရင်..
သိတတ် နားလည်နေပြီဖြစ်သည့်ကလေးက ဘာပြောမလဲ...။ ဘာထင်
မလဲ...။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီခေါင်းတစ်ခုတည်းပေါ်သို့ပဲ ပုံကျပါမည်။
လေးနှစ်သားအရွယ်ဆိုပေမဲ့ လူလည်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဖြစ်
သော တို့တိဟာ.. သူနဲ့ သူ့အဖေတို့ ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲထားချင်သူအဖြစ် မ
င်းမမဆိုတဲ့ ဒီကြီးတော်တစ်ယောက်ကို သိပ်ကြည်လင်လှတာမှ မဟုတ်
ဘဲ...။

"အေးလေ... ငါ့သမီးကြီးမှာ လည်း ခက်ခဲရတာတွေ... ချိန်ဆရတာ
တွေရှိတာ မေမေ နားလည်ပါတယ်... တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မေ
မေက ကလေးလိုပဲ.. ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာပဲ သိသလို ဖြစ်နေပြီ.. တစ်ယော
က်တည်းကြီး ဖြစ်နေချိန်တွေဆို တောင်တွေးမြောက်တွေးနဲ့ အထီးကျန်
ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ပါ သမီးရယ်"

"ဒေဝါက မေမေ့ကို အဖော်မလုပ်ပေးဘူးလား..."

"သူက ဒီအလုပ် စလုပ်လိုက်မှ ... သိပ်မအားတော့ဘူး သမီးရဲ့ "

မင်းမမက ခေါင်းလေးသာ တညိတ်ညိတ် လုပ်နေလိုက်ပါသည် ။

လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဘဝနှင့် ဆေးပညာဘွဲ့လွန်သင်
တန်း ဒုတိယနှစ် တက်ရောက်နေခဲ့တဲ့ ဒေဝါဟာ... ဒီပြဿနာကြီးတွေ
ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဆိုတဲ့ အခါမှာ ... လူကောင်းပကတိဘဝ
ပြန်ရောက်သွားခဲ့ပေမဲ့လည်း .. မူလအလုပ်အကိုင်ထဲ.. မူလသင်တန်းထဲ
ဘယ်ပြန်ဝင် ပြန်တက်လို့ ရနိုင်ပါတော့မလဲ...။ "ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း
အချို့ကို မေ့လျော့ပျောက်ကွယ်နေသူ" ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်တစ်ခုနဲ့ ... သူ
င်မတန် နှစ်သက်ပါသည် ဆိုသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဘဝမှ အပြီးအ

ပိုင်ပင် အနားယူ အလုပ်ထွက်ပစ်လိုက်ရတာ...။

ခုမှ သူငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် စပ်တူ... "မွေးမြူရေးအစာ" တွေ တင်သွင်းဖြန့်ချိတဲ့ အလုပ်ကလေးတစ်ခုကို အစပျိုးတည်ထောင်ခဲ့လေတာတဲ့ ...။ အခြေအနေတွေကတော့ မူလပထမရှိပြီးသား အခြေအနေတစ်ခုကို အားလုံး ပြန်ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီး "တစ်" က ပြန်စခဲ့ရတဲ့ သဘောလိုပါပဲ။

လင်းမြနှင့် ဒေါဝတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြတော့... ဒေါဝနှင့် ဒေါခင်ခင်လေးတို့ သားအမိနှစ်ဦး နေနေကြသည့် ဤအိမ်ကို လူငှားတင်ပစ်ခဲ့ပြီး... မင်းမတို့ အိမ်ကြီးပေါ်သို့သာ သားအမိနှစ်ဦးလုံး ပြောင်းတက်လာခဲ့ကြတာပါ...။ ဒီပြင်... သမီးယောက္ခမတွေ အနေအထားနဲ့ ဆိုရင်တော့ ဒေါခင်ခင်လေးပါ အိမ်ပြောင်း လိုက်ပါလာခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကြီးဟာ.. တစ်မျိုးကြီးလိုလိုပေါ့...။ မင်းမတို့ မှာ တော့ နဂိုတည်းက ချစ်ခင်ပြီး ရှိပြီးသားအရှိန်နှင့်.. တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ဖို့ ဝေးလို့ .. ခိုင်မာတဲ့ မိသားစုကြီးကြီးတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ပြန်ရလိုက်ရသလိုဖြစ်ကာ.. နှစ်ဦးနှစ်ဖက်.. အဆင်တွေပြေ.. ကျေနပ်... ချောမွေ့လို့ ...။

သူတို့ ကားတိုက်မှုဖြစ်အပြီး... ဒေါဝတစ်ယောက် ဆေးရုံပေါ်မှာ ငါးလလောက် ဆက်နေနေချိန်ကရော...၊ ပြန်ဆင်းလာခွင့်ရပြီး... နောက်ထပ် လေးငါးလလောက်အထိပါ... ဒေါခင်ခင်လေးရော ဒေါဝပါ မင်းမ၊ ရဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ ပင် ဆက်ရှိနေကြပြီး.. ခံစားချက်ပေါင်းစုံ၊ ပြဿနာပေါင်းစုံ ရှိရှိသမျှတို့ ကို ဒေါခင်ခင်လေးနှင့် မင်းမတို့ အတူလက်တွဲပြီး ကြံ့ကြံ့ခံပင် ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြတာပါ...။ နေပြန်ကောင်းလာပြီး လေးငါးလကျော်မှ ... "ကိုယ့်အိမ်ပဲ ကိုယ်ပြန်ပြောင်းကြမည်" ဟု ဒေါဝက ဒေါခင်ခင်လေးကို ယတိပြတ် ကြေညာခဲ့တာ။

သူ့ဘက်က ကြည့်တော့လည်း ဟုတ်ရှာပါတယ်လေ...။ သူ လုံးဝမသိသည့်... သူနှင့် ဘာမှ မတော်စပ်သည့် သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ ... သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ စားဝတ်နေရေး တစ်ခုလုံး မှီခိုအားကိုးပြီး ကပ်ရပ်နေရသလို အဖြစ်မျိုးဆိုတော့.. ဘယ်လိုယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်က ငြိမ်ပြီး သည်းခံကျေနပ်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ...။

"ဒေဝါက ဟိုးတုန်းကတည်းက သူ့စာနဲ့ သူ လုံးပမ်းနေရတာနဲ့ မေမေ့အတွက်... ဘယ်တုန်းကမှ အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး သမီးရယ်... သူ့အဖေ မရှိတော့ကတည်းက အထီးကျန်သွားလိုက်ရတာဟာ.. ငါ့သမီးတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ကြမှ ပဲ စပြီး အဖော်ရတော့သလို ရှိခဲ့ရတာ.. မေမေ့မှာ မိသားစု အဖော်သဟဲနဲ့ ဝန်းဝန်းဝိုင်းဝိုင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရဖို့ ကံသိပ် မပါဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ ...။

"မေမေ နေချင်ရင်.. မင်းမ,တို့ အိမ် ပြန်ပြောင်းခဲ့... သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ပေါ့..."

မင်းမမက, ကလေးတစ်ယောက်လို ခပ်စူစူကလေး ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်ခင်ခင်လေးက မင်းမမကို သဘောကျလှသလို ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်...

"ဟုတ်တယ်... မေမေ့ဘဝ တစ်သက်တာမှာ တော့.. သမီးကြီးတို့ နဲ့ တူတူနေဖြစ်လိုက်တဲ့ ... သုံးနှစ်ကျော်ကျော် အချိန်လောက်ကလေးဟာ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးအချိန်အဖြစ် သတ်မှတ်ရမှာ ပါပဲ"

"တကယ်ပြောတာနော်... မေမေ ပြန်ပြောင်းခဲ့လို့ ရတယ်... ဒေဝါကို စိတ်မချလို့ ပါ ဆိုရင်လည်း မေမေ ဘာမှ ပူမနေနဲ့ တော့၊ စိတ်ချရတော့မဲ့အချိန်ကို ရောက်ခါနီးပါပြီ..."

ဒေါ်ခင်ခင်လေးက မင်းမမကို နားမလည်သလို ကြည့်သည် ။

"မေမေသားက ခဏနေကျ သူ့အဖော်နဲ့ သူ ရှိတော့မှာ ... မေမေကို သူ ဘာမှ မပြောထားရသေးဘူးလား..."

ဒေါ်ခင်ခင်လေး မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲပင် ပျက်သွားရကာ...

"သမီး.. ဆိုလိုတာက.. သား... ဒေဝါ..က နောက်အိမ်ထောင်ပြု..."

"ဟုတ်တယ် မေမေ... ဒါပေမဲ့ နောက်အိမ်ထောင်လို့ တော့ သွားမပြောပါနဲ့ လေ.. သူ့အဖို့ ကတော့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်လို့ ပဲ ယုံကြည်ခံစားနေမှာ မဟုတ်လား..."

"မေမေ လုံးဝမသိဘူး..."

"မင်းမ,လည်း သိလိုက်ရတာ သုံးရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ..."

"သေချာရဲ့ လား သမီးရယ်..."

"သေချာဆို မေမေရယ်... အဲဒီမိန်းကလေးကိုယ်တိုင်နဲ့ မင်းမနဲ့ စကားပြောဆိုလိုက်ရတာပဲ.. အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့... ဒါပေမဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေခဲ့တာကတော့ ခြောက်လလောက်ရှိပြီ..."

ဒေါ်ခင်ခင်လေးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ခပ်ငူငူဖြစ်သွားကာ.. ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်၊ လက်ချောင်းလေးတွေကိုတော့ ထောင်လိုက် ချိုးလိုက် ဖြစ်နေလျှင်... မင်းမ,က သူ့ရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေကို ဖမ်းယူဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရင်း...

"မေမေ ဘာတွေတွက်နေတာလဲ.. တွက်စရာ မလိုပါဘူး မေမေရယ်. . လင်းမြ ဆုံးသွားတာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာပေါ့.. အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ..."

"မဟုတ်သေးပါဘူး... ဆေးရုံပေါ်မှာ ငါးလ... သမီးတို့ အိမ်ပေါ်မှာ ဆက်နေနေတာက ငါးလ... ဒီကိုပြန်ပြောင်းလာကြတာကတော့ ရှစ်လ လောက်တောင် မပြည့်တတ်သေးဘူး.. ထားပါ.. အားလုံးပေါင်း ဆယ့်ရှစ်လ... အဲဒီမှာ မှ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြတာကပဲ ခြောက်လရှိပြီဆိုတော့.. သမီးလေး လင်းမြ ဆုံးပြီး တစ်နှစ်ပြည့်ရုံနဲ့ သင်းက အစားထိုးနိုင်တဲ့ အချစ်သစ်ကို ရှာတွေ့တယ်ပေါ့လေ..."

"ဪ... မေမေရယ်.. ပုံမှန်အခြေအနေနဲ့ ဆိုရင်တောင် တချို့မုဆိုးဖိုတွေလည်း တစ်နှစ်ခွဲ နှစ်နှစ်လောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုဖြစ်ကြတာတွေ ရှိနေကြတာပါပဲ..."

"ရှိ... ရှိ... ဒါက သူများ တွေပဲ... သူကတော့..."

"သူက ပိုဆိုးတာပေါ့... သူက သူ့ကိုယ်သူ မုဆိုးဖိုရယ်လို့ မှ မယူဆတာ.. ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုင်းပြောထားကြလို့ သာ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကို မကျေမနပ်၊ မတင်မကျနဲ့ လက်ခံထားရတာလေ မေမေ.. သူ့အနေနဲ့ သူ့စိတ်ထဲရှိတာကတော့ သူက လူပျိုပဲ.. လူပျိုတစ်ယောက်အတွက် အချစ်ဆိုတာကတော့.. တစ်နှစ်ပြည့်တယ် မပြည့်ဘူးလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ... ပြီးတော့ အစားထိုးတဲ့ သဘောလည်း မဟုတ်ဘူး နော်.. ဒါ သူ့ဘာသူ ဖြစ်ပေါ်လာတာ... သူ့အကြောင်းတွေကို မိန်းကလေးဖြစ်သူကိုလည်း ပြောပြထားတာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ .. သူများ တွေက ပြန်ပြောထားတိုင်းလည်း .. သူမသိတဲ့ ကိစ္စဆိုရင်.. လက်ကိုမခံဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့... မိန်းကလေးက ဟိုက ဒီက ကြားလို့ ပြန်မေးတာတောင်မှ ... မဟုတ်ဘူး လို့ အပြတ်ငြင်းတာတဲ့ "

ဒေါ်ခင်ခင်လေးတစ်ယောက် မင်းမမကို ကြည့်နေသည့် အကြည့်တို့က တစ်မျိုးကြီးမှ တကယ့်တစ်မျိုးကြီးပါ...။ မင်းမမှာ တော့ ပြောပြီးမှ

ပင်... ကိုယ့်ဘက် မကျေမနပ်ကြီးနှင့် လာတိုင်ရာရောက်သွားမှာ ကို စိုး ရိမ်ဖို့ အသိဝင်လာတော့သည် မို့...

"မင်းမက ဘာသဘောနဲ့ မှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော် မေမေ.. ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ပုံမှန်သဘောလောက်အဖြစ်ပဲ မင်းမက နားလည်လက်ခံနိုင်ပါတယ်... ဒီထက်မကတဲ့ ဟာတွေကို... သူ သတိပြန်ရလာကတည်းက မင်းမတို့ ရင်ဆိုင်နားလည်ခဲ့ရပြီးသားလေ မေမေရယ်..."

"ဒါပေမဲ့ မေမေ့အနေနဲ့ ကတော့..."

"မေမေ အဆင်ပြေမှာ ပါ... သူ့မိန်းကလေးနာမည်က ‘သက်ကလေး’ တဲ့ ... ကြည့်ရတာ မဆိုးပါဘူး.. ကိုယ့်ဘက်က ကောင်းနိုင်သလောက် သူလည်း ပြန်ကောင်းပေးနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောမှာ ရှိပါတယ်.. အဲဒါပဲ လိုတာနော် မေမေ... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ .. ကိုယ်ကောင်းတိုင်း ပြန်မကောင်းတဲ့ ဟာမျိုးတွေပဲ အတော့်ကို များ နေပြီ... ကံကောင်းနိုင်လွန်းမှ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပြန်အလှန်ကောင်းကြမဲ့အဖြစ်ကို ရနိုင်မှာ ..."

"ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ တုန်းကလိုတော့..."

"အဲဒါမျိုးတွေ လိုက်တွေးမနေနဲ့ တော့ မေမေ.. သူနဲ့ တကယ်ပဲ ဆက်ဆံရတော့မယ်ဆိုရင်.. အဲဒီလို ယှဉ်မကြည့်မိဖို့ ကို မေမေ အရင်ဦးဆုံး သတိထားရမှာ ပဲ... အရင်အတွေ့အကြုံတွေက မရှိဖူးဘူးပဲထားလိုက် ... ခုမှ စတွေ့ကြုံရတဲ့ အတွေ့အကြုံအသစ်တွေအဖြစ်ပဲ လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပေါ့... ဒေဝါနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဘယ်လိုထားကြည့်ရမလဲဆိုတာ မေမေ အသိဆုံးပဲ ဖြစ်နေပါပြီ.. မဟုတ်ဘူး လား..."

"မေမေက မင်းမမကို တစ်ခုခုတော့ ပြောစေချင်တယ်..."

"မဟုတ်တာ မေမေရယ်... မင်းမ,က ဘယ်သူ့ကို ပြောရမှာ လဲ.. မေ
မေ့ကိုလား.. မေမေ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေရင် မင်းမ, နားချဖျောင်း
ဖျပေးမယ်လေ..."

"အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး.. ဒေဝါကို မပြောချင်ရင်တောင်...
မေမေ့ကိုပဲ တစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ်..."

"မေမေက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ.. တားရအောင်လား... အဲဒါ မင်းမ,ရဲ့
အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ မေမေရယ်..."

"အေးလေ.. မင်းမ,က မတားချင်ရင်တောင် မေမေက တားဖြစ်အောင်
တားကြည့်ရဦးမယ် သမီးရယ်... ကိုယ့်မလည်း နေကောင်းတယ်လို့
ခေါ်ရလို့ ရသေးတာမှ မဟုတ်တာ.. ကိုယ့်အခြေအနေကြီးနဲ့ တစ်ခုခုကို
အဆောတလျင်ကြီး ဆုံးဖြတ်ပစ်မယ်ဆိုရင်.. ဟိုဘက်က တစ်ဖက်သား
မိန်းကလေးအပေါ်မှာ လည်း မတရားရာ ကျနေပါလိမ့်မယ်.. သမီးပဲ
စဉ်းစားကြည့်စမ်း... မေမေက ဆေးပညာကိုတော့ သိပ်တော့ နားမလ
ည်ပါဘူး.. ဒါပေမဲ့ ကြားဖူးနားဝနဲ့ ဆိုရင်.. ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်ပြီး
ယူပြီးကြမှ သူ ပြန်နေကောင်းသွားမယ်ဆိုရင်..."

"သက်ကလေးကို ပြန်မေ့သွားမှာ စိုးလို့ လား.. အဲဒါ
ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ပဲ ရှိတာပါ.. သူက အခုလည်း သူ့အသိစိတ်နဲ့ သူ ရှိပြီး
သားပဲ.. သူ နေပြန်ကောင်းလာရင် ပြီးခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်အတောအတွင်းလော
က်ကိုပဲ ပြန်သတိရလာလိမ့်မယ်.. သူ ခုယူလိုက်ပြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယော
က်ကိုတော့ ပြန်မေ့သွားစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး"

"အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး.. မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူပျို
ပါလို့ ယူပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ မုဆိုးဖို့ဖြစ်နေမှန်း သိမယ်လေ..."

"ခုလည်း သိပါတယ်.. လက်သင့်သာ မခံချင်၊ မခံနိုင်တာပါ..."

"ဒါပေမဲ့လည်း မေမေကတော့ အချိန်ယူစေချင်သေးတာပဲ..."

အဲဒါကတော့ မေမေနဲ့ မေမေ့သားနဲ့ ပဲ ကြည့်ကျက်စခန်းသွားကြရတော့မဲ့ ကိစ္စလေ.. နော်...။ မင်းမ,အနေနဲ့ ကတော့ ဆိုင်လည်း မဆိုင်..၊ ပိုင်လည်း မပိုင်ဘူး...။ အေးလေ.. မေမေလည်း သူ့သားကို ဆိုင်ရင်သာ ဆိုင်မှာ ပါ... ပိုင်တော့ မပိုင်ရှာပါဘူး...။ မေမေ့သား ဒေဝါဟာ.. သူ့မေမေရဲ့ စကားကို အေးဆေးစွာ လက်သင့်ခံ နာယူနားထောင်လိုက်ဖို့ ဘယ်တုန်းကများ ဆန္ဒရှိခဲ့တာမို့လို့ လဲ...။

သူ့အမေနဲ့ သူ့သားဟာ ဆန္ဒချင်း မညီကြလေတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ဘယ်တော့မဆို တချိမ်းချိမ်း...။ ပြီးကြရင်တော့ ဒီအမေ ဒီသားသာ ရှိသမို့ မုဆိုးမမိခင်ကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို မျက်စိမှိတ် လက်သင့်ခံလိုက်ရတဲ့ ပုံစံနဲ့ .. ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးသာ လက်ခံလိုက်ရတာမျိုး.. မင်းမ,တို့ လည်း မြင်နေကြားနေခဲ့ရတာပဲ...။

"ဒါဖြင့် မင်းမ, ပြန်တော့မယ် မေမေ... အလုပ်တိုက်ကို ပြန်သွားရဦးမယ်.. ကိစ္စမပြတ်တာတွေ ရှိနေသေးလို့ .. ဒီညနေ အိမ်ပြန်နောက်ကျရင်တောင် ကျမယ်..."

"သမီး အ လုပ်သွားတဲ့ အချိန်တွေ... အိမ်ပြန်နောက်ကျချိန်တွေမှာ တို့တီလေးက... အေးလေ... ဒေါ်ညွန့်ကြီးတော့လည်း ရှိနေတာပဲနော်"

"ဒေါ်ညွန့်က စိတ်ချရပါတယ်.. မေမေလည်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲဟာ.. လင်းမြတို့ ရှိကတည်းက... ကလေးက မေမေနဲ့ ဒေါ်ညွန့်ကြားမှာ အိပ်တာပဲဟာ.."

မင်းမမက ပြောနေရင်းက ခင်မဲ့မဲ့ အပြုံးလေးနှင့်...

"ခုတော့ မင်းမ,လည်း အရင်ကလို ကိုယ့်နားလူရှိနေရင် မအိပ်တတ်

ပါဘူး ဘာညာဆိုတဲ့ ဇီဝကြောင်တာတွေလည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါပြီ..
မေမေ ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ.. ဒေါ်ညွန့်ကြီး ဘယ်လောက် အနံ့ဆိုးဆိုး မြေး
ကလေးအတွက်ကျတော့... ဒေါ်ညွန့်မှ မကဘူး.. ကြွက်စုပ်တို့ မြောင်းပု
ပ်တို့ ဆိုလည်း သည်းခံရမှာ ပဲ ဆိုတာလေ.. ခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး မ
င်းမ, အခန်းထဲပဲ ရောက်နေကြတာပေါ့..."

ဒေါ်ခင်ခင်လေးကလည်း ခပ်မဲ့မဲ့ကလေးနှင့်သာ ရယ်နေသည်။ ။ မင်း
မမနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်လေးတို့ နှစ်ယောက်သား ခြံထဲ
ပြန်ဆင်းလာကြချိန်မှာ ပင်... အပြင်က ပြန်ရောက်လာသည့် ဒေါ်ခင်ခင်
တန်းတိုးကြပါသည်။ ။ သူမမေမေဘေးမှာ မင်းမမကို မြင်လျှင် ဒေါ်ခင်ခင်
ခေါင်းလေးတစ်ချက် ဆတ်ပြကာ အသိအမှတ်ပြုသလို ကြည့်လိုက်ရင်း
...

"ရောက်နေတာ ကြာပြီလား..."

"ပြန်တောင် ပြန်တော့မလို့ .. ဒေါ်ခင်ခင် ကားဝယ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား..
. အရောင်လေးက ချစ်စရာလေးနော်..."

"သူငယ်ချင်းကားပါ.. လူတစ်ကိုယ်လုံး အကြွေးတွေချည်း ပီနေတာ
ဘယ်လိုလုပ် ကားဝယ်စီးနိုင်မလဲ..."

မင်းမမမှာ မေးမိသည့် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ပဲ ပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်စိ
တ် ပေါက်သွားရပါသည်။ ။ ဒေါ်ခင်ခင် မင်းမမတို့ နားမှ လှည့်ထွက်သွား
တော့မလို့ ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ... ပြန်လှည့်လာကာ...

"မမင်းမမနဲ့ .. သက်ကလေးတို့ တွေ့ဖြစ်ကြတယ် ပြောတယ်"

"ဪ... ဟုတ်တယ်.. ဟိုတစ်နေ့က..."

ဘာများ ဆက်ပြောဦးမလဲ မျှော်လင့်လိုက်ပေမဲ့... ဒေါ်ခင်ခင် နောက်

ဆုံးစကားက ဤမျှသာပင်...။ ပြောပြီးတာနဲ့ လှည့်ထွက်သွားတော့တာ မို့... မေမေနှင့် မင်းမမတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သာ ကျန်ရစ်ရပါတော့သည်။ ။

ပြီးပြီပေါ့လေ...။ သူ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိ လာပြီ... သူ ဘဝ သစ် ထူထောင်တော့မည်ဆိုတာကို ဒီလောက် ပြောလိုက်ရုံနှင့်ပဲ သူ့အဖို့ ပြီးပြီ ပြည့်စုံပြီပေါ့လေ...။ အေးလေ... ဒီထက်ကော ဘာများ ပိုပြီး ပြော နေဖို့ လိုဦးမှာ လဲ...။ သူ့အဖို့ ဆိုရင် မင်းမမလို သူနဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင် တဲ့ သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်ကို... အပိုစကားတွေနှင့် ဇာချဲ့သွယ်ဝိုက် နေစရာ ဘာလိုလို့ လဲ...။ လုံးဝ အသိမပေး၊ မပြောကြားရင်လည်း ရတာ ပဲ... လို့ သာ ခံယူရင်လည်း ဖြစ်နေတာပဲ။

သူ့ခံစားချက်အရဆိုရင် မင်းမမဟာ.. သူ့အမေရဲ့ မိတ်ဆွေအသစ် လေ...။ ဒါပါပဲ.. ။ ကိုယ့်အမေရဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ် ရောက်လာခဲ့ရင်.. မင်းမမတို့ ဆိုရင်ကော... ဒီထက်ပိုပြီး ဘာတွေများ ပြောပြ၊ ရှင်းပြနေမိဦးမှာ မို့လို့ လဲ...။

"ပြန်ပြီ မေမေ..."

ဒေါ်ခင်ခင်လေးက မင်းမမရဲ့ ပခုံးလေးကို ခပ်ဖိဖိကလေး လာရောက် ဆုပ်ညှစ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ။ ကိုယ့်မျက်နှာက စိတ်မကောင်းသည့်ပုံ ပေါက်သွားလို့ များ .. မေမေက.. အားပေးချင်သည့် ဒီအပြုအမူမျိုးကို ပြု မှုလိုက်တာလား.. ဟု စဉ်းစားလိုက်မိလျှင်တော့ မင်းမမက.. ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်.. လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေအောင်.. အမြန်ဆုံးပဲ ပြုပြင် လိုက်လေသည်။ ။

အဲဒီတုန်းကလေ.. အဲဒီတုန်းကပေါ့...။

အိမ်ကို ရုတ်တရက် ဖုန်းရောက်လာခဲ့ချိန်မှာ .. မေမေနဲ့ မင်းမမတို့ ဟာ.. အိမ်ပြန်နောက်ကျနေပြီဖြစ်တဲ့ အဲဒီသားအမိ သားအဖသုံးယောက်သားကို ဧည့်ခန်းမှာ ငုတ်တုတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီ ထိုင်မျှော်နေမိကြရက်သား...။

မေမေကဆို.. "သမီးကြီးရေ... မှောင်တောင်နေပြီ.. ဘယ်ကိုလိုက်ရှာ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရင်များ ကောင်းမလဲ" ရယ်လို့ အထပ်ထပ်အခါခါဆိုသလို ပြော,ပြောနေဆဲ တန်းလန်းကြီးလေ...။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးက ဖုန်းရောက်လာခဲ့ပြီး.. ဖုန်းဆက်ပေးသူဟာ.. ဒေဝါရဲ့ သူငယ်ချင်း.. တစ်တန်းတည်းသား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဂျူတီချိန်မှာ .. အရေးပေါ် ပြင်ပလူနာဌာနသို့ အလုပ်လာဝင်လိုက်စဉ်မှာ .. ဒေဝါတို့ ကို ဆုံလိုက်ရတာတဲ့ ...။

မေမေရော.. မင်းမမပါ အော်ဟစ်ငိုယိုထူပူပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရဲ့ အရေးပေါ်ဌာနသို့ ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်ရှိသွားလိုက်ကြမှန်းတောင်မှ မသိ...။ ဟိုရောက်တော့ လင်းမြက လုံးဝ အသက်ပါမလာတော့...။ ဒေဝါကတော့.. အပျက်အစီး အကျိုးအပဲ့ပေါင်းများစွာနှင့် သတိလစ်လို့ နေခဲ့ကာ.. တို့တီလေးကတော့.. ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ပင် ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘဲ.. သတိကတော့ မရှိ...။

ဒေဝါရော လင်းမြပါ မိသားစုအရင်းအချာတွေ နည်းပါးကြပေမဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း အပေါင်းအသင်း မိတ်သင်္ဂဟ များပြားတောင့်တင်းကြလို့ သာ တော်ပါတော့သည် ။ တစ်ယောက်တစ်လ

က်နှင့် ဝိုင်းကြ ဝန်းကြသည် မှာ .. ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမယ်မှန်း လုံးဝ မသိကြတော့သည့် မေမေနှင့် မင်းမမအဖို့ သူတို့ တွေ့ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် သာ ရူးထွက်မသွားကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ တော့.. မင်းမ,က လင်းမြရဲ့ အသုဘကိစ္စနှင့် ... ကလေးဆေးရုံသို့ ပြန်လွှဲပေးလိုက်သော တို့တီလေးရဲ့ ကိစ္စအတွက် ကိုယ်ခွဲကာလှုပ်ရှား...။ မေမေ့ခမျာတော့.. ကြိုးတန်းလန်း ပိုက်တန်းလန်း၊ စက်တန်းလန်းပေါင်းစုံနှင့် အထူးကြပ်မတ်ကုသဆောင်ထဲ ရောက်ရှိ သွားသည့် သားဖြစ်သူရဲ့ နံဘေးမှာ မိုးလင်းရာမိုးချုပ်.. တငုတ်တုတ်တုတ်...။

နှစ်ယောက်သားတို့ ဟာ အိပ်ချိန် စားချိန်တွေပင် မမှန်နိုင်တော့ကာ ... ရှားရှားပါးပါး နှစ်ဦးသား ဆုံချိန်တွေကျရင်တော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ပင် ဖက်ထားမိကြကာ.. သူ့ ကိုယ်က အား မပေးနိုင်၊ ကိုယ့် သူက မဖျောင်းဖျနိုင်...။ မျက်ရည်တွေ မထွက်နိုင်ကြ တော့တဲ့ အခါလည်း ရှိ.. မစနိုင်အောင် ရွဲနှစ်နေမိကြတဲ့ အခါမျိုးလည်း ရှိ...။

တို့တီက ဆယ်ရက်လောက်ပဲ ဆေးရုံမှာ နေလိုက်ရကာ အိမ်ပြန် ရောက်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ .. သူ့မေမေက လူလောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘဲ.. သူ့ဖေဖေကတော့ နေ့သေမလား.. ညသေမလား မသိနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးကြီးနှင့်ပါ။ ကလေးရဲ့ စိတ် ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုတွေနှင့် ရူးကြောင်ကြောင် လစ်ဟာဟာကြီး ဖြစ်မသွားစေဖို့ ကသာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ... ဟု ဆရာဝန်ကြီးများက ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ပင် သတိပေးလိုက်ကြတာမို့.. မင်းမ,မှာ ... အိမ်မှာ ဆိုရင်... ကိုယ့်ညီမငယ်အတွက်တောင်မှ မျက်ရည်သေချာမကျရဲ...။

တို့တီကလည်း မူလပုံမှန် နဂိုအခြေအနေမျိုး ပြန်ရောက်ဖို့ .. ကလေးတစ်ယောက်ရယ်လို့ ... ရယ်မောလှုပ်ရှား ဆော့ကစားနိုင်လာဖို့ နှစ်လကျော်လောက် အချိန်ပြန်ယူလိုက်ရပါသည်။ ။ အဲဒီတုန်းက သူကလေးက နှစ်နှစ်ခွဲလောက်ပဲ ရှိသေးတာမို့.. ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ပြေလွယ်... မေ့လျော့တတ်မှုများ နှင့်ပင်.. နှစ်လကျော်လာသည် နှင့် ဖူးဖူးမှုတ်၊ မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်ရှုအလိုလိုက်မှုများကြားမှာ ... ပုံမှန်ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို.. ပြန်ဖြစ်လာနိုင်ခြင်းပင်...။

"ကားကို မေမေကြီးက မောင်းတာပေါ့..."

"ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရန်ဖြစ်ကြတယ်.. သားသားက ပင်ပြောပေးရတယ် ... ဖေဖေက သားသားကို နောက်ခန်းထဲ တွန်းလိုက်တော့... မေမေက ဖေဖေကို... လှမ်းရှိက်လိုက်ရော..."

အဲဒါမျိုး စကားတွေကိုပင်.. အေးအေးဆေးဆေး အချက်ကျကျနှင့် ပြန်ပြောလာနိုင်ပါသည်။ ။ သို့သော် သူ့စိတ်ရှိတုန်း ပြောပြသလောက်သာ.. လူကြီးတွေမှာ သိခွင့်ရပြီး.. ဘာတစ်ခုကိုမှ အတင်းအကျပ်... မမေးမြန်း၊ မစုံစမ်းဖို့ နှင့်...၊ အလကားနေရင်း ဒါကိုပဲ ပြန်ပြန်အစဖော်ပြီး စပ်စုကြည့်မနေကြဖို့ ကိုတော့ ရှိသမျှလူအပေါင်းကို မင်းမမက အပြင်းအထန်ပင် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားပါသည်။ ။

မင်းမမှာ ဒေဝါရှိရာ၊ မေမေရှိရာ ဆေးရုံကို သွားနိုင်ဖို့ ... တို့တီလေး အိပ်ပျော်နေသည့် အချိန်မျိုးတွေကျမှ အိမ်က ခိုးထွက်ရပါသည်။ ။ တို့တီလေး မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်ပြီး သတိရနိုးထနေချိန်မှာ သူ့ရဲ့ အရင်းအချာ.. ဘယ်တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အိမ်မှာ ရှိမနေတာမျိုး လုံးဝ မကြုံကြိုက်စေရ...။

မင်းမရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အဲဒီအချိန်က ဒေဝါ့ကိုလည်း မရနိုင်လောက်

တော့ဘူးရယ်လို့ စိတ်ခုံးခုံးချ သတ်မှတ်ထားမိပြီးသားပါ..။ ဒေဝါတစ်ယောက်ပါ တိမ်းပါးသွားခဲ့ပြီဆိုရင် မတ်တတ်က ဟတ်ထိုးလဲပြီး ကျန်နေခဲ့နိုင်သည့် မေမေအတွက်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုအားမွေးထားမိသည်။ ။ တစ်ယောက်ပြီးသွားရင် နောက်တစ်ယောက်ကို ရက်ရှည်လများ ဆက်ပြုစုရဦးမည်ပဲ ထင်ထားခဲ့လေသည်။ ။

သို့သော်.. ဘုရားတရားရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ ကံတရားရဲ့ ဖေးမမှု၊ ပြုစုကုသ ကြည့်ရှုပေးကြသည့် ဆရာဝန်ကြီး၊ ငယ်၊ ဆရာမ၊ ဆေးရုံဝန်ထမ်းပေါင်းစုံတို့ ရဲ့ ကြိုးစားစေတနာထားနိုင်မှု၊ ဝိုင်းကြ ဝန်းကြလွန်းသည့် အသိုင်းအဝိုင်းပေါင်းစုံရဲ့ မေတ္တာစေတနာတို့ ကြောင့်ရော..။ မျှော်လင့်ချက် သိပ်ကြီးနေခဲ့သည့် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာတို့ ကြောင့်ပါ..။ လုံးဝကို သတိလစ်မေ့မြောနေခဲ့တာ ရက်ကြောရှည်ကြီး ကြာမြင့်နေခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ဒေဝါတစ်ယောက် နှစ်လပြည့်ဖို့ ရက်ပိုင်းမျှအလို၌ ... သတိပြန်လည်လာနိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးကြီးရယ်.. ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ.. ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ..."

မေမေဟာ မင်းမကို ဖက်ဖက်ပြီးတော့ကို အဲဒီလိုကြီး ပြောပြောငိုခဲ့တော့တာပါပဲ။ ဘာတွေကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကျေးဇူးတင်နေရလဲ မင်းမလည်း မပြောတတ်...။ တကယ်ဆို အဲဒီလောက်ကြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာ က မင်းမကိုတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးဟု မင်းမ ထင်မိပါသည်။ ။ ဒေဝါကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဒီထက်မက ကျေးဇူးကြီးကြသူတွေက တစ်ပုံကြီးရယ်လေ...။

မင်းမကတော့... လူအင်အားတင်မက... စိတ်ဓာတ်အင်အားလည်း ဒီလောက်ကြီးတော့ အပြည့်အဝကြီး ပေးနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ မင်းမရဲ့

စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေကို ဒေဝါ့ကိုထက်.. မေမေ့ကိုထက်.. တို့တီလေး
ထံကိုသာ ပုံပေးထားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ဒါ ဆိုရင်တော့ ငွေအင်အား
ကိုများ ဆိုလိုလိုက်တာလား...။

ငွေအင်အားကတော့ သူတို့ တိုက်ထားကြသည့် ကားကို အပုံလိုက်
ထုတ်ရောင်းပစ်လိုက်တာတောင်မှ သူတို့ သုံးယောက်အတွက် ပြန်သုံး
ပေးရလောက်အောင် မလောက်ငနိုင်ခဲ့သေးပါ...။ သုံးပစ်လိုက်ရသည့်
ငွေအင်အားကတော့... နောက်ပိုင်း ဒေဝါ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စတွေနဲ့ ပါ
ဆိုရင်.. ချောင်းကြီးတစ်ခု စီးထွက်သွားသလားပင် တင်စားလိုက်ချင်သ
ည် ။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒါဟာ ဒီလောက်ကြီး ကျေးဇူးကြီးစရာအဖြစ် မင်းမ၊
ကိုယ်တိုင်ကမှ မသတ်မှတ်တာ...။ မင်းမ၊ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုမှန်သမျှသည် ညီ
မလေး လင်းမြရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ထိုက်တွေသာ ဖြစ်သည် မို့ သူတို့ မိသားစုအ
တွက် ကုန်ကျရသမျှတို့ ကို.. မင်းမ၊က ဘာမှ တွက်ဆပြောဆိုနေစရာ မ
ရှိပါပေ...။

ကိုယ်ဘာသာ အသက်ရှူ၊ ထူမတ်နိုင် လာပြီဖြစ်တဲ့ အခါ... နှစ်လ
ကျော်ကျော်လောက်မှာ ဒေဝါက အထူးကြပ်မတ်ကုသခန်းထဲမှ ပြန်ထွ
က်လာနိုင်ကာ... ဆေးရုံလူနာခန်းထဲ ပြန်နေခွင့် ရပါသည် ။ အဲဒီမှာ
နောက်ထပ် သုံးလလောက်နီးပါး...။ လူကောင်းတစ်ယောက်လို ကိုယ်
လက်လှုပ်ရှား လမ်းလျှောက်၊ စကားပြောသွားလာ စားသောက်နိုင်အော
င်.. နောက်ထပ် သုံးလနီးပါးမျှ ထပ်လေ့ကျင့် ကုသခဲ့ရသည် ။

မေမေ့ကိုရော၊ ဒေဝါ့ကိုပါ မင်းမမက လက်ဖျားခါ ချီးကျူးချင်ပါသ
ည် ။ အဲဒီလောက် လကြောရှည်ကို သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကြံ့ကြံ့ခံ၊ သ
တ္တိရှိ၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်ခဲ့ကြသည် ။ မဆုတ်မနစ်သော ဇွဲလုံ့လနှင့်.. ကို

ယုံရည်မှန်းချက်ကို မပျောက်စေဘဲ တစ်သမတ်တည်း ရှေ့ရှုနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ။

ဒေဝါရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးကိုတော့ သူတို့ ကိစ္စဖြစ်အပြီး သုံးလတိတိ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ချိန်ကျမှ ...၊ ဒေဝါတစ်ယောက် ဝါဒ်ထဲသို့ ပြန်ရွှေ့လာနိုင်ခဲ့ပြီးမှ .. မင်းမမနှင့် ဒေဝါတို့ တိတိကျကျ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး ဆုံလိုက်ကြပြီ ဆိုတဲ့ အခါကျမှ သာ သိခွင့်ရလိုက်ကြတော့တာပါပဲ။

ပထမနှစ်လပိုင်းမှာ တော့ ဒေဝါကိုယ်တိုင်က အသိတရားမရှိခဲ့သေးလို့ ...။ နောက်ပိုင်း တစ်လလောက်အတွင်းမှာ တော့ မင်းမမှာ ဒီဆေးရုံသို့ လာရဖို့ အရေး... တို့တီလေးရဲ့ အလစ်ကို ချောင်းနေတတ်ရပြီး အတော်ကြီး စိတ်ချရနိုင်ပါမှ ထွက်လာခဲ့ရခြင်းမျိုးဖြစ်နေရာ.. မင်းမ, ဆေးရုံသို့ ရောက်ချိန်တိုင်း ဒေဝါတစ်ယောက် နီးနီးကြားကြား အသိရှိနေချိန်နှင့် တစ်ခါမှ ကို မဆုံဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ အိပ်ပျော်နေတာတို့ ၊ ခေါင်းကိုက်လို့ မှိန်းပြီး မျက်စိမှိတ်နေတာတို့ ချည်းနှင့်သာ ဆုံနေရကျ...။

အဲဒီတစ်နေ့ကတော့ မင်းမ,ကလည်း ညနေစောင်းလေးတစ်ခုမှာ ရောက်သွားမိချိန်...။ ဒေဝါကလည်း နီးနီးကြားကြား၊ ကျန်းကျန်းမာမာ နှင့်ပင်.. သတင်းမေး ရောက်နေကြသော သူ့ရဲ့ Same Batch အတန်းဖော် သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်တစ်သိုက်နှင့် စကားပြောနေချိန်...။ မင်းမ, ရောက်ရှိသွားတော့... သားဘေးမှာ ကပ်ထိုင်နေသည့် မေမေက ထိုင်ခုံနေရာမှ ထပေးကာ... "လာ.. သမီးကြီး.. ဒီကို လာထိုင်လိုက်..." တဲ့ ...။

မင်းမ,ကလည်း ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီလိုလာဆုံရသည် မို့ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ... မေမေညွှန်ပြသည့် နေရာမှာ ပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည် ။ သူငယ်ချင်းများ နှင့် စကားပြောနေသည့် ဒေဝါက သူနှင့်

အနီးကပ်ကြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် မင်းမမကို ခေါင်းကလေး ငဲ့စောင်းကာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

"ဒေဝါ.. နေကောင်းတယ်နော်..."

ဒေဝါက စကားမပြန်ပါ..။ ရုတ်တရက်မှာ .. မင်းမ, ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ သွက်သွက်ခါ ထွက်သွားရပြီးမှ .. တဒိတ်ဒိတ်နှင့် မပြီးနိုင်တော့အောင် တရားလွန် ခုန်ပေါက်တုန်လှုပ်လို့ နေရပါတော့သည်။ ။

အကြည့်လေ... အကြည့်...။ ဒေဝါရဲ့ အကြည့်။ ဒေဝါတစ်ယောက် မင်းမမကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်..။ မင်းမ,က.. "ဘုရားရေ.. မေမေ..." ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်တစ်ချက် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။ မေမေက မတရားသဖြင့် တုန်လှုပ်နေတော့သော မင်းမမကို နားမလည်သလိုကြီး ကြည့်ရင်း... "သမီး... ဘာဖြစ်တာလဲ..." တဲ့ ...။

"မေမေ.. ဘုရား... ဘုရား... သူ... သူ... မင်းမ,ကို.. အို... ဒေါက်တာတို့ .. လုပ်ကြပါဦး... သူ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး... သူ... သူ.. ကျွန်မကို မသိဘူး..."

တစ်ခန်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဖြစ်သွားကြပါသည်။ ။ မေမေကတော့ ချိုးပွဲချပဲ ငိုချလိုက်ချင်သည့် မျက်နှာကြီးနှင့် သူ့သားသူ လှည့်ကြည့်ကာ... "သား... ဒေဝါ.. မမလေ.. သား..". တဲ့ ။ ဒေဝါသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က .. ခပ်မတ်မတ်အနေအထားနှင့် ဖြစ်နေသော ဒေဝါကို ချက်ချင်းပင် သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်းနိုင်သည့် အနေအထားသို့ ပြုပြင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ။ ပြီးတာနဲ့ ...

"ဒေဝါ.. တကယ်ပဲလား.. မင်း..."

ဒေဝါက... မျက်စိနှစ်လုံးကို စုံမှီ တ်ချလိုက်သည်။ ။ မျက်မှောင်ကြီး

ကုပ်.. နဖူးကျောကြီးတွေပါ တင်းထောင်နေတော့အောင် ရှုံ့တွနေသည့် မျက်နှာထား တင်းတင်းကြီးတစ်ခုနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း အပြင်းအထန် ခေါင်းသုံး စဉ်းစားနေရပုံရလျှင်တော့ သူငယ်ချင်းအားလုံးလိုလိုက ပင် စိတ်လျှော့ဖို့ ဝိုင်းဖျောင်းဖျက်ပါသည်။ ။ မင်းမနှင့် မေမေမှာ တော့ မျက်နှာလေးတွေ ငယ်ကာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်လေး တွေနှင့်ပေါ့...။

အားလုံး ဝိုင်းသတိပေးမှုကြောင့် ဒေဝါက သူ့မျက်နှာကြောကို လျှော့ချလိုက်သည်။ ။ ပြီးပြီးချင်းပင် သူ့မျက်လုံးတို့ က ပြန်ပွင့် လာပြီး မင်းမ၊ ဆီ အကြည့်တွေ ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာပြန်သော်... မင်းမမ ခမျာ.. ပါးစပ်ကလေးအုပ်ပိတ်ပြီး ယောင်ယမ်းလျက် "အ" ခနဲ အော်လိုက်မိပါသည်။ ။ ခုနကအတိုင်းပါပဲလေ။ ဒေဝါရဲ့ အကြည့်တွေမှာ မင်းမအတွက် စိမ်းစိမ်းသက်သက် ဖြစ်လို့ နေလျက်သား...။

စိတ်တိုနေတာ မဟုတ်၊ မကြည်လင်တာ မဟုတ်...၊ မြို့ထဲ အပြင်တစ်နေရာရာသွားရင်း လာရင်း ဖျတ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် သူစိမ်းတစ်ယောက်အပေါ် ကြည့်သည့်အကြည့်မျိုးထက် လုံးဝမပို...။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေခဲ့သည် ဆိုလျှင် ထိုတစ်ခုခုဟာ.. "သူနှင့်လုံးဝမသိသည့် မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့နံဘေးအနီးနားဆုံး တစ်နေရာမှာ ဘာကြောင့် လာရှိနေရတာလဲ.. သူ့အမေကရော ထိုမိန်းမကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်နေရာထား နှစ်လိုနေရတာလဲ..." ဟူသည့် မတွေးတတ်နိုင်တော့သော.. အမေးပုစ္ဆာများ ပင်...။

"တဆိတ်... ကျေးဇူးပြု၍ .. ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဟင်... မေမေ... သူက ဘယ်သူပါလိမ့်.. ကျွန်တော်တို့ အသိထဲကပဲလား..."

အာမေဇွိတ်သံတွေ ဆူညံသွားကြပြီး.. မင်းမမမှာ နေရာတင်

အရပ်ကြိုးပြတ် ပုံစံကြီးနှင့် ဖြစ်သွားပါသည်။ ။ မေမေကတော့ သူ့သားသူ ပြေးဖက်လိုက်ပြီး ... "သားလေး.. သား.. ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ.. လုပ်ကြပါဦးကွယ် မောင်ရင်လေးတို့ ... ဒေါက်တာတို့ "... စသဖြင့် ... ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာ ပေါက်ကရဲတွေကို တောင်စဉ်ရေမရ ရေရွတ်နေရှာတော့သည်။ ။

ဒီနောက်တော့... ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီး၊ စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတို့ ပါ အပါအဝင်၊ ဒေဝါရဲ့ ဆရာသမား .. ဆရာဝန်၊ ဆရာဝန်မကြီးပေါင်းစုံတို့ ရဲ့ ဝိုင်းဝန်းစမ်းသပ် အဖြေထုတ် နိုင်လိုက်ကြတဲ့ အချက်ကတော့.. ဒေဝါဟာ.. "ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းအချို့ကို မေ့လျော့ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ပါသည် " ... တဲ့ ။

စမ်းသပ်စစ်ဆေးချက်အရ.. ၊ သူဟာ လက်ထောက်ဆရာဝန် တစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပြီဆိုတာကို သူ့ကိုယ်သူ မသိ။ ဆေးပညာဘွဲ့လွန် ဒုတိယနှစ်သင်တန်းမှာ တက်ရောက်နေတာကို မသိ ။ ဒီနောက်ပိုင်း လေးနှစ်လောက် ကာလအတွင်းကမှ စတင်ပတ်သက်ခဲ့ရသူ အားလုံးကို တစ်ယောက်မှ မသိ။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မမှတ်မိ ။ သူ့ဘာသာသူ ကားတိုက်မှုနဲ့ ဆေးရုံရောက်နေခဲ့သည် ဆိုတာကိုတောင် အများ ပြောလို့ လက်ခံထားရခြင်းဖြစ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘာမှ မသိ။

မင်းမမ ဆိုတာကို မသိ၊ လင်းမြမြ ဆိုသူကိုလည်း လုံးဝမသိ။ တို့တီ ဆိုလျှင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ကို မသိ...။ ဒီကြားထဲက အဖြစ်အပျက်၊ လူ..၊ တစ်ခုခု တစ်ယောက်ယောက်ကို ကွက်သိနေဦးမလားဟု အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ပါသော်လည်း .. ထိုလေးနှစ်တာကာလကို သူ ဘာဆိုဘာမှ လုံးဝဉာဏ်မသိ မသိ...။ နောက်ဆုံး သူမှတ်မိခဲ့သည့် အသိဉာဏ်မှာ "လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်

ရက်နှစ်ရက်လောက်က သူ့ဘွဲ့ယူသည့် အခမ်းအနားသို့ သူ တက်ခဲ့သေးသည် " ဆိုတာကိုပါပဲ...။

"သူဟာ 'လင်းမြမြ' ဟူသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ယူခဲ့သူဖြစ်ပြီး ခုချိန်မှာ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖို့ပါ"... ဆိုတာကို သိလိုက်ရတော့.. ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် "တဟာဟာ" အော်နေခဲ့သံ၊ ဟန်ပန်ကြီးက ခုထက်ထိတိုင် မင်းမမရဲ့ နားထဲ မျက်လုံးထဲက ထွက်ကို မထွက်နိုင်တော့ပါ...။

"ဟုတ်လို့ လား.. ဟုတ်ရဲ့ လား.. ဒါတွေ သူ လုံးဝမှ မသိဘဲ.. မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်.. မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား.. သူမှ .. ဘာမှ မှ မသိတာ.." တဲ့ ...။

ဘယ်နည်းနဲ့ မှ လက်သင့်မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည် ။ သူ့မေမေက ပြောတာကိုပင် ခေါင်းခါခါ လက်ကာကာနှင့် အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ငြင်းဆန်နေခဲ့တာမို့... နောက်ဆုံးမှာ ဆရာကြီးများက.. "ဘာမှ အတင်းအကျပ်ကြီး မပြောဆိုဖို့ ... ဇွတ်လက်ခံခိုင်းတာမျိုး မလုပ်ဖို့ ...၊ သိချင်စိတ်ရှိလာလို့ ကာယကံရှင်ကိုယ်၌ က စမေးမြန်းလာမှ ပင် သင့်သလောက် ချင့်ချိန်ပြောပြဖို့ ဖြစ်ပြီး.. လူနာရှင်များ ဘက်က.. အလောတကြီး ဆန္ဒပြင်းပြင်းနှင့် ဘာမှ မစတင်မိကြစေဖို့ ..." တွေကို တိတိကျကျပင် ထုတ်ဖော်တားမြစ်လိုက်ကြပါသည် ။

သူ့သားကလေး တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်နေကောင်း ကျန်းမာ လာပြီဟု မျှော်လင့်ချက်တွေကြီး... ပျော်ရွှင်နေသည့် မေမေတစ်ယောက်... " ဘယ်အချိန်လောက်မှာ ပြန်ကောင်းလာနိုင်သည် " ဟု မျှော်လင့်ချက် အတိအကျ မရှိနိုင်သည့် အခြေအနေကြီးတစ်ခုနှင့်... ပြန်လည်ဖိစီး နာကျင်သွားရသည် ။

မင်းမမကတော့ ကိုယ့်ကို တလေးတစားနှင့် နေရာထား ခင်မင်ခဲ့သ
ည့် မတ်ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည် ။ တို့တီကလည်း "
အမိမဲ့သား" အဖြစ်တင်မက.. အဖေတစ်ယောက်ပါ ထပ်ပျောက်ဆုံးသွား
ခဲ့လေသည် ။

*****